Skatte-strafflagen

Sanningslös försäkran

Åklagaren har yrkat ansvar å fru Ingrid Aspling jämlikt 1 § skattestrafflagen för falskdeklaration och å Sven Aspling jämligt 3 kap. 4 § strafflagen och 1 § skattestrafflagen för medhjälp till falskdeklaration, därvid åklagaren anfört: Sedan Ingrid Aspling erhållit anmaning att avlämna självdeklaration avseende 1951 års inkomster, har Ingrid Aspling i ärendet samrått med sin make byggnadsing. Sven Aspling, varpå makarna överenskommit om att Ingrid Aspling skulle till taxeringsmyndigheten i Stockholm ingiva skriftlig försäkran att Ingrid Aspling under år 1951 icke haft någon anställning utan uteslutande ägnat sig åt makarnas hem. Sådan försäkran har även ingivits till taxeringsmyndigheten den 27 maj 1952, oaktat makarna Aspling därvid varit väl medvetna om att Ingrid Aspling under tiden den 1 januari—den 15 april 1951 från Jönköpings juridiska byrå uppburit lön med 1.139 kronor. Förfarandet har varit ägnat att leda till för låg skatt och därigenom har Ingrid Aspling gjort sig skyldig till falskdeklaration och Sven Aspling till medhjälp till falskdeklaration.

Ingrid Aspling och Sven Aspling hava erkänt den beträffande var och en av dem åtalade gärningen och erkännandena bestyrkas av utredningen i målet. På grund härav finner rådhusrätten makarna Aspling övertygade om gärningarna och förvunna till ansvar Ingrid Aspling för falskdeklaration och Sven Aspling för medhjälp till falskdeklaration.

Det belopp, som skall läggas till grund för bestämmande av böterna utgör 163 kronor 80 öre.

Rådhusrätten dömer Ingrid Aspling jämlikt 1 § skattestrafflagen för falskdeklaration och Sven Aspling jämligt 3 kap. 4 § strafflagen och 1 § skattestrafflagen för medhjälp till falskdeklaration att till Kronan böta vardera trehundra kronor.

Ej avlämnade inkomstuppgifter

Åklagaren har yrkat ansvar å

1) försäljningschefen von Zweigbergk jämlikt 2 § skattestrafflagen för vårdslös deklaration därvid åklagaren anfört: von Zweigbergk har i sina åren 1951 och 1952 för taxering i Stockholm avgivna självdeklarationer av grov oaktsamhet angivit sina inkomster från Kommanditbolaget Linguaphone, A. B. C. Båge & C:o och Språkskolan Vivavox Aktiebolag med 10.339 kronor respektive 12.345 kronor för låga belopp, vilket varit ägnat att leda till för låg skatt med 4.822 kronor 40 öre respektive 5.200 kronor.

2) dir. Båge jämlikt 33 och 142 §§ taxeringsförordningen för underlåtenhet avlämna inkomstupgifter, därvid åklagaren anfört: Båge, som är verkställande direktör för Kommanditbolaget Linguaprone, A. B. C. Båge & C:o, har underlåtit att till vederbörande taxeringsmyndighet avlämna behöriga uppgifter å inkomst för minst två anställda för åren 1951 och 1952.

Båge har erkänt vad åklagaren lagt

Open access från www.skattenytt.se, 2026-02-20 00:22:23

honom till last. Erkännandet styrkes av omständigheterna.

von Zweigbergk har erkänt vad åklagaren lagt honom till last. Erkännandet styrkes av omständigheterna. De belopp, som skola läggas till grund för bestämmande av böter beträffande von Zweigbergk enligt skattestrafflagen, utgöra 4.822 kronor 40 öre för år 1951 och 5.200 kronor för år 1952.

Rådhusrätten dömer de tilltalade, von Zweigbergk för vårdslös deklaration att till Kronan böta för den år 1951 avgivna deklarationen tiotusen kronor och för den år 1952 avgivna deklarationen elvatusen kronor samt Båge jämligt 33 och 142 §§ taxeringsförordningen samt 4 kap. 1 och 2 §§ strafflagen för underlåtenhet att avlämna inkomstuppgifter att till Kronan böta etthundra kronor.

Skattefrågor

Testamentariskt förordnande

En person erhåller genom testamente rätt att under sin livstid åtnjuta en tredjedel av avkastningen av en hyresfastighet. Skall vederbörande anses såsom ägare av motsvarande del av fastigheten och beskattas i enlighet därmed? Skulle det innebära någon skillnad om personen fått sagda rätt genom gåva?

Svar: Enligt 13 § 1 mom. KL åligger skattskyldighet till fastighetsskatt ägaren av fastigheten och såsom ägare anses bl. a. den som "utan vederlag besitter fastighet på grund av testamentariskt förordnande". I avseende å skattskyldighet till inkomstskatt gäller motsvarande (64 § 1 mom. KL).

Anledningen till att skattskyldigheten knutits till ägaren av fastighet är att fastighetsskatten kan uttagas ur fastigheten, varvid skatten utgår med förmånsrätt. Från huvudregeln, att skattskyldigheten åvilar ägaren, ha vissa avvikelser skett, vilka enligt förarbetena (prop. nr 191/1929, sid. 430) "dock äro snarare skenbara än verkliga undantag". I förarbetena anfördes vidare följande: "Beträffande egendom, vilken innehaves såsom fideikomiss eller eljest på grund av testamentariskt förordnande, är sålunda innehavaren närmast att anse såsom ägare och bör därför även bliva skattskyldig". Såsom Eberstein framhåller (Om skatt till stat och kommun, sid. 763) kunna ifråga om testamentarisk besittningsrätt två olika situationer tänkas. Äganderätten till fastigheten kan redan vid testators död ha övergått till en person samtidigt som besittningsrätten tillkommer annan. Testamentet kan emellertid ha den innebörden, att äganderätten under nyttjanderättshavarens livstid är svävande d. v. s. äganderättsövergången blir definitiv först vid nyttjanderättshavarens död. Någon åtskillnad mellan dessa två fall göres emellertid icke i angivna lagrum. Om två personer genom testamentariskt förordnande erhålla besittningsrätten till en fastighet kunna de i skattehänseende anses in-

Open access från www.skattenytt.se, 2026-02-20 00:22:23